

ХАЙ ЖИВЕ ВЕЛИКИЙ ЖОВТЕНЬ!

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 7 листопада 1985 року

№ 135 (3642).

Ціна 2 коп.

ТЕЛЕГРАМИ В НОМЕР

У рахунок січня 1986 року працює комсомольсько-молодіжний колектив складального цеху № 110 Олександрійського електромеханічного заводу (керівник М. Фастовець, групкомсорг О. Маковецький). Члени його виконали п'ятирічку достроково і зобов'язались до початку роботи XXVII з'їзду КПРС виконати план першого кварталу наступного року.

КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ.

* * *

Включившись у соціалістичне змагання на честь XXVII з'їзду КПРС, усі п'ять комсомольсько-молодіжних колективів Олександрійського заводу «Автомат» напередодні свята Великого Жовтня достроково виконали завдання одинадцятої п'ятирічки.

КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ.

* * *

На честь 68-ї річниці Великого Жовтня дев'ять комсомольсько-молодіжних колективів Світловодського заводу чистих металів виконали свої особисті п'ятирічні плани.

Докладаємо максимум зусиль, комсомольське завзяття і ентузіазм молодих сердець, щоб гідно зустріти партійний форум.

КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ.

РЯДОК У РАПОРТ

Дарунок — святу

КМК доярок нашого колгоспу вже виконав п'ятирічне завдання. Попереду в особистому соціалістичному змаганні досвідчена О. Ф. Ремез, яка вже падогла від кожної корови 4300 кілограмів молока. У С. П. Григор — 4200 кілограмів. А молода доярка Надія Голуб сьогодні рапортує: є 4000 кілограмів молока! Свій успіх Надія присвячує 68-й річниці Великого Жовтня.

В. ПОКЛАД,
групкомсорг комсомольсько-молодіжного колективу МТФ № 3 колгоспу імені Леніна.

Долінський район.

УРОЧИСТІ ЗБОРИ

5 листопада у приміщенні обласної філармонії відбулися урочисті збори представників партійних, радянських і громадських організацій, трудових колективів міста Кіровограда, присвячені 68-й річниці Великого Жовтневого соціалістичної революції. Уро-

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ ТРИМАЙТЕ КРОК

«Революційний тримайте крок!», «Рівняння — на прапори революції!» — ці слова заклику до юнаків і дівчат країни прозвучали в травні цього року під час закриття XI Всесоюзного зльоту переможців походу комсомольців і молоді місцями революційної, бойової і трудової слави Комуністичної партії і радянського народу. Стартувала нова Всесоюзна патріотична акція «Революційний тримайте крок!», присвячена XXVII з'їзду КПРС і 70-річчю Великого Жовтня. Вона проводиться у три етапи: перший — з 29 жовтня 1985 року по 25 лютого 1986 року, до дня відкриття XXVII з'їзду КПРС; другий — з лютого 1986 року по жовтень 1986-го; третій — з листопада 1986-го по листопад 1987-го.

У буремному 1917-му розкрилося червоне знамено Революції. Понесли його вогненними верствами червонозоряні кіннотники Будьоного, не зронили його корчагинці боярської вузькоколійки. Ми йшли в революцію далі... Зазорили зірки Дніпрогесу... З високою вірою героїв революції стояли звияжці Брестської фортеці, героїв-сталінградців, легендарні севастопольці. Крилося червоне знамено в руках воїна, який піс його до переможного травня 1945-го.

І сьогодні ми тримаємо революційний крок. І рівняємо на знамена Перемоги. Під зорею Великого Жовтня.

І. ВІД ЧЕРВОНОГО

ЗАСПІВУ

Було свято — урочисте відкриття Тижня революційної слави, день проведення Всесоюзного уроку історії КПРС «Ми твої, революціє, діти». День зустрічей з ветеранами партії, комсомолу, війни і праці. День проведення урочистих комсомольських зборів. День ударної праці. То — 29 жовтня. Григорій Васильович Григор готувався до бесіди з сільськими школярами в місцевій десятирічці, з молодими хліборобами — в музейній кімнаті.

Про що скаже їм він, вчитель-пенсіонер з села Погребнякове Новгородківського району, краснавець, котрий уже кілька десятиліть разом з червоними слідопитами веде пошук матеріалів про минуле свого села?

«Он — Микола Заріцький — комсомолец-десятикласник, допризовник, значівець ГПО, спортсмен-розрядник. Невдовзі стане воїном. І всі його односельці пиштимуться ним. Таким був і Олексій Воронін. А може й не таким... Час не такий був...»

Григорій Васильович показує старшокласникам фотографію 1922-го року. На ній зображено юнака в гімнастерці. Червоні петлиці. На рукавах — зірки. Гімнастерка будьонівця. Це він — Олексій Во-

ронін — секретар першого комсомольського осередку села. Спочатку їх було п'ятеро — О. Воронін, І. Широкий, І. Орлов, І. Свищ, К. Курінський. П'ятеро юних не побоялися вступити в двобій з озброєною бандою анархістів. Один лише Курінський знищив дев'ятьох бандитів.

А скільки молоді прийшло до хати-читальні, коли Воронін організував тут гурток «Безбожників» і випустив стінгазету «Она правда!»! Почала працювати лекторська група, поліггурток, готувалась вистава «Червоний шквал». Найбільше було турбот в гуртку, де юнаки та дівчата разом зі своїми дідусями вчилися читати і писати...

Воронін, Чубенко, Курінський... Дев'ять їхнього життя: «Вчитися вчитися! І ламати все старе, що заважає жити по-новому!».

Олексій будував колгосп, зміцнював його. Всеволод Чубенко став робітником, сталеваром. Знаменитим сталеваром, який у Кривому Розі встановлював стахановські рекорди. Тоді, в тридцять років, його обрали депутатом Верховної Ради УРСР першого скликання...

Не стало Курінського — загинув від бандитської кулі.

Не стало Чубенка — поліг смертю хоробрих у роки Великої Вітчизняної війни...

(Закінчення на 2—3 стор.)

Під прапором Великого Жовтня!

5 листопада в Києві відбулися урочисті збори представників трудящих міста і воїнів Київського гарнізону, присвячені 68-й річниці Великого Жовтневого соціалістичної революції. У Жовтневому палаці культури зібралися передовики виробництва, ветерани партії, війни і праці, дітя науки і культури, молодь.

У президії були члени і кандидати в члени Політбюро ЦК Компартії України: товариші В. З. Щербинський, Ю. Н. Єльченко, Є. В. Качаловський, Б. В. Канура, О. П. Лашко, І. О. Мозго-вля, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. С. Шевченко, О. С. Капто, Ю. П. Ко-ломієць, В. Д. Крючков, С. Н. Муха, Я. П. Погребняк. Тут же члени Президії Верховної Ради і Ради Міністрів УРСР, члени бюро Київських міськкому і обкому партії, знатні люди столиці республіки, представники Збройних Сил СРСР.

Урочисті збори відкрив голова виконкому Київської міської Ради народних депутатів В. А. Згур-ський.

З великим піднесенням учасники зборів обрали почесну президію в складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з Генеральним се-

ретарем ЦК КПРС товаришем М. С. Горбачовим.

З доповіддю «Під прапором Великого Жовтня — до перемоги комунізму» виступив кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України В. Д. Крючков. Нинішня річниця Великого Жовтня, сказав він, збіглась із знаменним і відповідальним періодом у житті партії і країни — періодом безпосередньої підготовки до XXVII з'їзду КПРС. Це визначає зміст діяльності партійних організацій, трудових колективів, уся громадсько-політична атмосфера.

Етапною подією а підготує до з'їзду партії став жовтневий (1985 р.) Пленум ЦК КПРС. Схвалені на Пленумі проекти нової редакції Програми партії, змін у Статуті КПРС, Основних напрямів економічного і соціального розвитку країни на десятиріччя п'ятирічку і на період до 2000 року є документами величезної політичної значимості. Творчо збагачуючи марксистсько-ленінську теорію вони визначають цілі партії, вузлові питання соціально-економічного розвитку форми і методи роботи на сучасному етапі розвитку радянського суспільства. Комуністи, трудячі республіки, як і всієї країни,

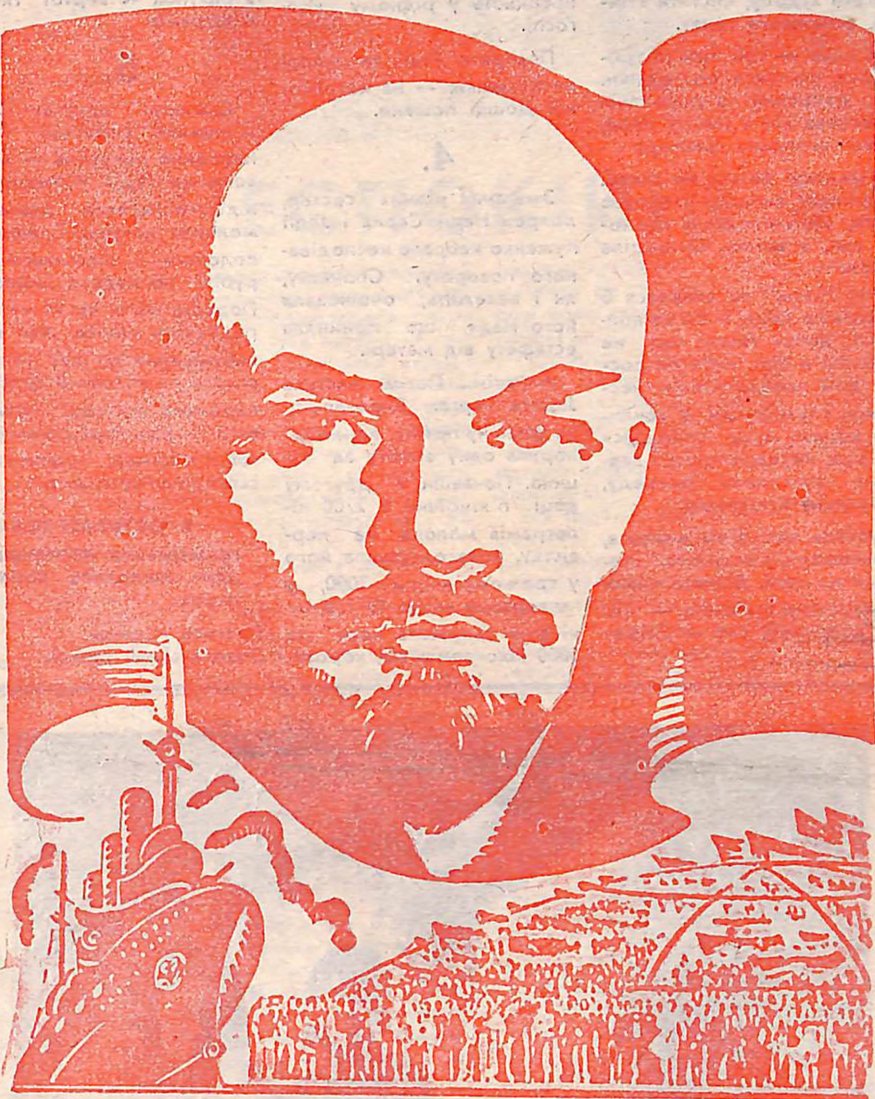
гаряче скзалюють і підтримують рішення жовтневого Пленуму ЦК КПРС, курс партії на прискорення соціально-економічного розвитку країни, прагнуть самовідданою працею відповісти на турботу партії про благо народу.

В атмосфері творчого піднесення, беззастанної турботи про зміцнення могутності нашої Батьківщини, говорилось у доповіді, радянський народ йде назустріч XXVII з'їзду КПРС. Ми вірили перемогти, писав В. І. Ленін, бо правильно визначали найневідкладніше, найважливіше завдання і на ньому зосереджували справді всі сили всіх трудящих, всього народу. Так робила партія на всіх етапах. Так робить вона і тепер.

Від імені ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради і Ради Міністрів УРСР В. Д. Крючков сердечно поздоровив учасників урочистих зборів, робітників, колгоспників, інтелігенцію республіки з 68-ю річницею Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Урочисті збори оголошувались закритими. Заучать Державні Гімни СРСР і УРСР.

(ПАТАУ).

РЕПОРТЕР

Я—громадянин
Радянського
Союзу

Днями в Палаці культури імені Жовтня відбулося урочисте вручення паспортів громадян на СРСР учням шкіл та технікумів міста.

Під звуки урочистого маршу вони увійшли до святково прикрашеного фойє Палацу культури. Але хвилювалися не тільки юнаки і дівчата. В. М. Крапач — ветеран Великої Вітчизняної війни, учасник звільнення Кіровограда, звернулася до молоді зі словами привітання. Вона у напутньому слові закликала юнаків і дівчат берегти завоювання нашого народу у роки революції та Великої Вітчизняної.

Начальник паспортного відділення Ленінського РВВС майор міліції М. І. Тарасенко розповів про те, до чого зобов'язує людину горде звання громадянина СРСР.

Лунав Державний гімн Радянського Союзу, воїнами палахкотіли осінні квіти, блискави медаль жінки-ветерана, схвилювано дивилися очі чотирнадцяти молодих людей.

— Одержуючи паспорт громадянина Країни Рад, я урочисто обіцяю тобі, Батьківщину, посити його з честю і гордістю. З цими словами від імені юнаків і дівчат виступила учениця СШ № 29 Алла Коломійчук.

Наш кор.

м. Кіровоград.

«Ви служите—

ми вас

почекаємо!..»

За давньою доброю традицією усім селом проводжають юнаків до лав Радянської Армії жителі Троїнки. Ось і цього разу в святково оформленому залі будинку культури зібралися ветерани Великої Вітчизняної війни і праці, передовики виробництва, молодь і випускники торгества — призивники, молоді механізатори місцевого колгоспу імені Мічуріна Валерій Масний, Олег та Ігор Шукайло, Сергій Кирилюк та Юрій Масний. За давнім звичаєм матері перш за все майбутніх воїнів рушниками, які вони власноручно вишивали спеціально для цієї події. З побажаннями щасливих солдатських шляхів і відмінної служби до хлопців звернулися секретар партійної організації господарства Павло Михайлович Завальнюк, бригадир тракторної бригади Станіслав Васильович Шамрай.

Напутній наказ жителів села зачитав голова правління колгоспу Василь Павлович Оцабрик. Він також вручив юнакам цінні подарунки і запросив після завершення строку служби повертатися до рідного господарства на свої робочі місця.

Після цього відбувся концерт художньої самодіяльності.

І. КОСТЕНКО.

Голованівський район.

1.

НІЖНОЮ трояндою розквітла дівчина у свої неповні вісімнадцять. Усім взяла: і красою, і розумом, і вдалою веселою, лагідною. А що вже в роботі — вогонь, іншої такої не знайдеш.

Тож і сохли по ній хлопці, як трава у спеку. Що тільки не робили, щоб повернути увагу — все даремно. Непоміченими лишалися і сила, і врода, і молодечество юнацьке.

До кого ж озветься дівоче серце? — губилися жінки в здогадках.

Ліда вийшла заміж за молодого тракториста із сусіднього села Богданівки Миколу Куженку. Справили комсомольське весілля, переїхала до чоловіка. Приїхала вдовина хата доярки Наталії Іванівни Кривоzerської. Всі четверо дітей порозлітали з рідного гнізда, сама лишилася на старість.

Молодята — Микола і Ліда — часто навідувалися до матері. Спочатку вдвох, а потім і з малим Сашком.

— Щаслива Ліда, — по хорошему заздрили подружки. — Живуть, як голубята, обоє працюють, добре заробляють. Село гарне, велике, благоустроєне! Та й роботу на меблевій фабриці не прирівняти до колгоспної.

2.

Ліда дійсно була щасливою, але ніхто, крім чоловіка не знав, що їй до болю не вистачало отого маленького рідного села, що за-

губилося в колгоспних пшеницях, гречках. Людей, серед яких і вона зробила перші кроки по землі.

І ось одного разу Куженки не повернулися в Богданівку. Бже другого дня Ліда пішла на ферму, Микола — в тракторну бригаду, а Сашко лишився з бабунею, що недавно передала групу корів дочці Надії і вийшла на пенсію.

за найважче! Мама ж чомусь навчила, та й ти допоможеш...

3.

У дитинстві дочки допомагали мамі. Надя вже вміла доїти корів, Оля — привчалася, а Ліда випрошувала «хоч трішечки спробувати». Влітку залюбки допомагали виганяти і ви-

НАШ СУЧАСНИК

ДЖЕРЕЛО ЩАСТЯ

Не йшла — летіла Ліда на ферму, притиснувши до грудей робочий халат, подарований матір'ю.

— До нас?.. Ой, Лідо, молодече, — раділи подружки доярки.

— Ласкаво просимо! — весело озвався головний зоотехнік Михайло Михайлович Жабокрицький, що добре знав і маму, котра працювала з ним, і Надю, якій передала трудову естафету передова доярка, і всю роботу сім'ю Кривоzerських.

Ліди запропонували групу нетелів. Погодилася.

— Чи ж упорасешся? — сумнівалася Надя. — Це ж найважче — готувати їх до отелення, а потім роздоювати перисток. Це й група велика — 26 нетелів.

— Дарма, — заперечила Ліда. — А кому ж братися

пасати худобу, чистити стійла, випоювати телят.

Сашко — той батька тримався, тягнувся до техніки. Як дорослий з дорослим крокував він з ним у поле, удвох оглядали тректора...

Невдовзі батька не стало. Трагічний випадок вирвав його, ще молодого, повного сил, з життя. Осиротіла сім'я.

Не знати, як склалася б подальша доля, якби не колгосп, добрі люди, що не лишили в біді, якби не росли діти працюючими, чесними, слухняними. У хвилини відчаю мати спиралася на них, неповнолітніх, і завжди знаходила розраду, моральну підтримку.

Минав час. Діти вчилися, працювали, поступово ставали на ноги. Дівчата пішли матиною стежкою — стали доярками, син — шофером.

З поверненням Ліди прийшла радість і в оселю Наталії Іванівни. Любить, шанує її дочка, справжнім сином став зять Микола. Тішать бабуню і внуки, яких вже двоє. Сашко ходить у перший клас, а трирічний Андрійко розважає її, коли інших немає вдома.

Сповнюється радістю і надією серце матері — діти живуть тут, де народилися,

і треба сказати, що байдужих на молочнотоварній фермі № 5, де працює Ліда Куженко, нема. Колектив працівників усвідомлює, що тритисячні надої молока від корови — не рекорд, а норма.

— Одержимо по 4000 кілограмів молока на корову, — заявили на своїх зборах натхненні трудівниці ферми.

Самовпевненість? Та ні! У цьому колективі доярок просто так красиві слова не кажуть. І справді, нині зустрічне зобов'язання виконується успішно. Колектив передової ферми вже понад місяць доїв молоко в рахунок четвертої тисячі кілограмів.

5.

Сьогодні депутат Знамянської районної Ради народних депутатів — комсомолка Лідія Куженко — лідер обласного змагання молодих доярок. Її мета — подолати шеститисячний рубіж по надоях молока. Подолає його чи ні — передбачити важко. Але вже наближення до цієї гордої висоти — визначна трудова перемога молоді трудівниці — ударниці одинадцяті п'ятирічки, стахановки сьогоденного дня.

В. ОСТРОВЕРХОВА,

громадський кореспондент «Молодого комунара».

Колгосп «Союз», Знамянський район.

Довірили...

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Уміти господарювати, організувати роботу, керувати колективом — це риси, які прагнуть виховати в собі учні Кіровоградської середньої школи № 16. А допомагає їм у цьому шкільний комітет самоуправління, який дру-

гий рік діє у школі.

Голова ради дружини школи Андрій Дирда розповідає:

— Запровадження комітетів самоуправління — це корисна справа. Учні вносять пропозиції, беруть у свої руки ініціативу, стають господарями у школі.

Раніше, перед тим, як зробити якусь справу, вчителі нас «піднімали», а от коли за це взявся комітет самоуправління, до якого входять учні з кожного класу, все змінилося. Тепер ми самі вирішуємо, як краще провести суботник чи зустріч, чи якусь вікторину, тобто ми причетні до цієї справи, знаємо, що її робимо самі — і тому нам цікаво.

КОР.: А от ви збирали ліщинові горіхи для підшефного колгоспу імені Шевченка. Допомога господарству — теж ініціатива учнів?

А. ДИРДА: Договір заключив комітет самоуправ-

ління. Перед цим ми збрали невеличку раду — раду дружини, комітет комсомолу, учком. Там вирішили, яку норму нам взяти, скільки послати чоловік, на якій час.

Ми самостійно заключили цей договір, і тому відчували відповідальність, і робота йшла. І ті учні, які раніше були пасивними, тепер охоче беруть участь в організації цієї роботи.

КОР.: А чи впливає позитивно комітет самоуправління на успішність у школі?

А. ДИРДА: Невстигаючи викликають на параді комітет самоуправління, розбирають їх поведінку, панчання, потім до них прикріплюють сильнішого учня, а комітет уже слідкує за його роботою. Спеціально членів комітету у час, коли всі роблять домашнє завдання, організують рейди, перевіряють, як вони виконали домашнє завдання.

Це, можна сказати, перші кроки експерименту в школі. А вже школярі взяли на себе відповідальність за поточний ремонт в класах, за забезпечення деякими продуктами шкільного їдальню, за виготовлення і збереження наочних посібників.

Згадані заходи значно похвалили інтерес учнів до шкільного життя, розбудили в них бажання мислити і творити самостійно, одночасно відчувати довіру, і відповідальність.

О. АНОХІНА.

2. ВІД ЧЕРВОНОГО ЗАСПІВУ

І ще одна сторінка з літопису слави села Погребняківського. Григорій Васильович веде своїх юних друзів до обелісків. Вони — на кожній з чотирьох братських могил. У боях за село полягло більше чотирьох тисяч радянських воїнів. Серед них — Герой Радянського Союзу полковник О. П. Беляв та лейтенант Г. М. Стрепетов.

580 уродженців Верблюжж (тепер Погребняківського) — були нагороджені бойовими орденами і медалями. Скільки це треба часу, щоб назвати їх усіх поіменно, щоб згадати, як вони жили, боролися, перемогли ворога! Першими Григорій Васильович назвав трьох — І. Кобилянського, В. Скопенка, Т. Уманського — Героїв Радянського Союзу.

Музей бойової слави в Палаці культури. Поруч з портретом генерала Т. Х. Уманського портрет мо-

лодого льотчика. «Якщо Батьківщина накаже бути героєм, у нас героєм стане кожен». Ці рядки війни-сталінградці прочитали у фронтівому щоденнику Івана Кобилянського, на рахунок якого було вже 180 бойових вильотів. А потім важкі бої на Курській дузі, виконання важливого завдання в районі Берліна. «Знищено понад тисячу гітлерівців, 285 авіамашин, 14 танків і бронемашин, дві гармати» — таким був бойовий рахунок двадцятирічного льотчика ще до березня 1942 року. Загинув Кобилянський у квітні 1945-го. Похований у Кракові.

У польському місті Сандомирі похований Герой Радянського Союзу Василь Федорович Скопенко, командир полку. До війни він працював у Верблюжжі директором школи...

Про цих героїв Григорій Васильович розповідає з гордістю простими словами. Урок мужності в

кімнаті бойової слави закінчується тим, що Григорій Васильович зачитує листи з військових частин, в яких сьогодні служать вихованці комсомольської організації колгоспу імені Калініна — Анатолій Заїка, Олександр Шепель, Михайло Кравченко... Всіх — п'ятнадцять. Кожному з них за тиждень до свята Великого Жовтня від колгоспу було надіслано вітальні листівки, подарунки. Село не забуло своїх синів — синів і внуків перших комсомольців, героїв сорок першого, прапорносців сорок п'ятого. Вони, комсомольці вісімдесятих, несуть свою нелегку службу в різних кутках країни, на кордоні, виконують свій міжнародний обов'язок на афганській землі.

Квіти до пам'ятника медсестрі Ангеліні Животченко, яка загинула під час визволення села від німецько-фашистських загарбників.

Фото В. ГРИБА.

ПРО ДОБЛЕСТЬ,
ПРО ПОДВИГ,
ПРО СЛАВУ

БАТАЖОК ПАРТИЗАНСЬКИХ КОМСОМОЛЬЦІВ

Нам'яну дошку встановлено на одному з цехів запорізького заводу «Комунар» де у 1938—1939 роках працював механіком М. В. Андросов — майбутній ватажок партизанів-комсомольців з'єднання С. А. Копка. Тут же, в цеху внутрішньої обробки кузовів, оформлено стенд, що розповідає про життя і ратний подвиг патріота. Наведено слова партизанського генерала про те, що помічник комісара з'єднання по комсомольській роботі Михайло Андросов був хоробрий, один йшов на трьох німців і перемігав.

У жовтні 1942 року в партизанське з'єднання С. А. Копка прибула група комсомольських працівників. Серед них був і двадцятидворічний Михайло Андросов, який працював до війни завідуючим відділом Запорізького обкому ЛКСМУ. Спочатку він воював розвідником. Потім його призначили на посаду політрука роти, а пізніше, в травні 1943 року, — помічником комісара з'єднання по комсомольській роботі. Беручи участь у бойових операціях, він діяв сміливо і рішуче.

Не розстався М. В. Андросов з роботою в комсомолі і після війни. Незважаючи на тяжке поранення, яке постійно нагадувало про себе, він до останньої хвилини життя був невідомим організатором і вихователем молоді. Працюючи секретарем Запорізького обкому комсомолу, а пізніше секретарем одного з райкомів партії обласного центру, Михайло Васильович багато уваги приділяв патрістичному вихованню підрастаючого покоління. Не забував він і про свою бойову юність, присвятив молодим партизанам-комсомольцям книгу «Хоробрі серця».

Земляки свято зберігають пам'ять про комсомольського ватажка. Ного ім'ям назвали вулицю в Запоріжжі і центральну дитячо-юнацьку бібліотеку, шкільні піонерські дружини.

М. КЛИМЕНКО,
кор. РАТАУ.

10 Листопада — день радянської міліції

НЕСПОКІЙНІ БУДНІ

На просторому подвір'ї Ленінського райвідділу міліції м. Кіровограда вишикувані в ряд патрульні автомобілі, біля яких водії і члени екіпажів в темно-сірій, красиво підігнаній формі. Міліціонери уважно слухають, час від часу записуючи щось у блокноти. Йде підготовка нічної зміни для патрулювання в Кіровограді.

Автомобіль в нашій роботі як спосіб швидкого реагування на конфліктні ситуації...

Крізь відкриті вікна машин чути приглушений шурхіт радіостанцій, іноді накази патрулям, які несуть службу в місті. Командир підрозділу патрульної служби майор міліції О. А. Кравченко розповідає про особливості патрульної служби на автомобілях. І ось за кілька хвилин автомобільні екіпажі роз'їжджаються по своїх маршрутах.

Патрульна служба складна. Тому екіпажі комплектують із найкраще фізично підготовлених та освічених юнаків, які не розгубляться в скрутну мить, завжди знайдуть вихід із складної ситуації. Наприклад, декілька місяців тому екіпаж автопатрулів у складі старшини міліції Олександра Остапенка, старших сержантів Валентина Гутника й Леоніда Дерія затримали в парку імені 50-річного Жовтня небезпечного злочинця. Він роз-

махував кухонним ножом, чіплявся до людей. На дорозі йому стали молоді міліціонери.

Готовність прийти на допомогу людям... Скільки разів цим хлопцям доводилося мобілізувати свої моральні й фізичні сили з однією метою — затримати злочинця!

Так було й того теплого, літнього вечора. Ситуація розігралася біля заводу «Гідросила». Робітниця, яка щойно закінчила зміну, почувши розпачливий жіночий крик. На жінку напав невідомий, бив її, намагався пограбувати. Дзвінок в міліцію! Отримавши по радіостанції повідомлення, О. Остапенко, В. Гутник та Л. Дерій за кілька хвилин були на прохідній заводу. Перше, що побачили — могутню спину грабіжника, який уже відчув небезпеку й намагався втекти. На крик «Зупинись!» не зреагував, а ще більше піддавав ходи. Аж тільки біля паркану, притиснувшись до нього спиною, обернувся до Гутника й Дерія. В руках тримав чималенький шматок рейки. Молоді міліціонери проявили сміливість і за якийсь час грабіжника було доставлено у райвідділ...

Патрульна машина неквапливо їде вечірнім містом. Час від часу міліціонери доповідають черговому: в місті спокійно. Валентин Гутник розказує, як почи-

нав свою службу з Леонідом Дерієм. Відсутність досвіду, навиків тоді приводили не раз до курйозних випадків. Вони запам'яталися, на них, врешті, тих помилок, і вчилися.

На вулицях загораються ліхтарі. Не поспішаючи йдуть люди з роботи, діти зі школи. На їхніх обличчях — посмішки, веселі й добрі настрої у кіровоградців.

Запитую В. Гутника:

— Якби зараз доводилося вибрати професію, починати свою трудову діяльність спочатку — як би вчинив?

Його відповідь лаконічна: — Пішов би працювати в міліцію.

Ці слова з повним правом і гордістю повторюють і Леонід Дерій, і Олександр Остапенко. Як, до речі, й інші молоді міліціонери Ленінського райвідділу внутрішніх справ м. Кіровограда. Кожен з них не приховує: робота нелегка. Але кожен і свідомий того, що вона потрібна людям.

Ю. ГОЛОВЧЕНКО, капітан міліції, заступник командира підрозділу патрульно-постової служби по політичній частині.

м. Кіровоград.

На знімку: наряд патрульної служби вирушає на задержание.

Фото В. РУДЕНКА.

3. ВІД ЧЕРВОНОГО ЗАСПІВУ

Село готувалося до свята. Заасфальтованими вулицями мчали десятки «Жигулів», «Москвичів», «Запорожців». Колгоспники їхали до будинку культури, де мав відбутись вечір трудової слави.

Голова колгоспу імені Калініна В. В. Шульга по-іменню називав звияжців. Передусім ветеранів. П. П. Бугрія — кавалера ордена Леніна, комбайнера, який зібрав зернові на 316 гектарах і цукрові буряки на 237 гектарах. А потім наймолодшого з комбайнерів — Федора Бузька, який став в шеренгу переможців жнив не лише в селі, а й в районі. Все зерно від комбайна перевозив кращий водій комсомольсько-молодіжної бригади автогаража Анатолій Гудименко. Той самий Гудименко, котрий своїм «газоном» накрутив більше 71 тисячі тонно-кілометрів і законсмав майже 1500 кілограмів пального. Поступився він у цифрі (не першістю) лише одному своєму ровеснику — Юрію Рубелю, в якого на 24 тисячі тонно-кілометрів більше. Але ж в нього велетенський КамАЗ.

50 автомашин різних марок стояло біля профлакторію колгоспного автогаража. А водії слухали слова похвали на свою адресу — вивезли весь урожай з поля, на токи, хлібоприймальний пункт, цукрозавод без сторонньої допомоги. Працювали за себе і за героїв — І. Кобилянського, В. Скопенка, Г. Стрепетова, О. Бєлічка.

На знімку: В. ДЯЩЕНКО (зліва) та О. Бєлічка. Фото В. ГРИБА.

Нині в колгоспі закінчено будівництво зрошувальної системи на 580 гектарах, зводяться житлові будинки для колгоспників. Першим справить новосілля заступник голови колгоспу по роботі з молоддю Сергій Луцюк... Колгосп має своїх студентів — в інститутах і технікумах навчаються комсомольці Анатолій Уманський, Володимир Шепель, Сергій Генний, Світлана Ляліменко, Тетяна Литвин...

Тут, на околиці села, в адмінбудинку птахофабрики «Новгородківська» зібрався комуністи, комсомольці — вели розмову про проект нової редакції Програми КПРС. Завідуюча МТФ О. А. Бєлічка говорила про авангардну роль комуністів на виробництві, називала імена молодих доярків Валентини Ляшенко та Олени Чубенко, котрі поповнили ряди тридцятиниць. І раптом — про науку:

— Як це добре, коли ми можемо усі вчитися! У цьому році стали студентами і мої діти — Лариса та Сергій. І це моє щастя — вони будуть спеціалістами, будівничими. Якби тільки був мир на землі...

Якби лише був мир! А ми його прагнемо ударною змаганням.

М. ШЕВЧУК.

с. Погребнякове, Новгородківського району.

Завідуюча МТФ птахофабрики «Новгородківська» Олена Андріївна Бєлічка всім членам колективу, який вона очолює, ставить за приклад доярку-комуністку Валентину Ляшенко. На знімку: В. ДЯЩЕНКО (зліва) та О. Бєлічка. Фото В. ГРИБА.

ПЛАНЕТА

ПЛАНЕТА

ПЛАНЕТА

ДО 40-РІЧЧЯ З ДНЯ СТВОРЕННЯ ФЕДЕРАЦІЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

Пісня з довгим життям

«Чудове видовище народження пісні... Вона спочатку просянуче повітря, небо, листи, дерева... Потім вона летить вулицями і там починає свій шлях — складний шлях до людського серця, у якого вона шукає пристанища».

Ці слова належать чільному поету і патріоту Павло Веруді. Вони присвячені пісні, яку знають і співають у різних кутках нашої планети. Досить вимовити початкові рядки приспіву:

Пісня дружби запевняє молодість,
Молодець, молодець,
Эту пісню не задумиш, не убуєш,
Не убуєш, не убуєш... —

щоб стало зрозуміло — мова йде про Гімн Всесвітньої федерації демократичної молоді, який перекладений на всі мови світу.

Напередодні 40-річчя створення ВФДМ кореспондент АПН зустрівся з автором

рядків гімну, лауреатом Державної премії СРСР, поетом Львом Ошаниним і попросив його розповісти про те, як у співдружності з композитором Анатолієм Новиковим він написав цю пісню.

— Коли готувався I Всесвітній фестиваль молоді та студентів у Празі, міжнародний підготовчий комітет звернувся до композиторів і поетів різних країн з проханням створити пісню спеціально до наступного фестивалю, — говорить Лев Ошанин. — У Москві зібрався відомі автори. Було показано багато робіт, із яких на фестиваль були відібрані три, у тому числі і наша з Анатолієм Новиковим «Марш Демократичної молоді».

А створювався «Марш» важко. На той час ми вже були авторами відомої у нас в країні пісні «Эх, дороги» та кількох інших. Цього

разу перед нами стояло завдання придумати твір, зрозумілий і близький не тільки радянській молоді, а юнакам та дівчатам інших країн, погляди котрих часом багато в чому відрізнялися від наших. Треба було знайти щось таке, що об'єднало б їх.

Коли я написав вірші і показав їх Новикову, вони йому сподобалися, і він з ентузіазмом узявся писати мелодію. Однак усепопереднім надіям робота зводилася. Тільки через кілька днів мій друг подзвонив і запросив поспішити написати. На жаль, лише перші рядки лягли на музику, а решта зовсім не угаджувалася. «Дуже важко, — сказав Новиков, — знайти правильний ритм». Довелося мені писати новий текст.

Нарешті ми показали готову пісню комісії на першому турі в Москві і на свою

радість були допущені до другого. Однак задоволення від зробленого все ще не було. Мені здавалося, що приспів перенасичений важкими для швидкого сприйняття шиплячими звуками. Спроба закінчилася тим, що я прийшов до Новикова з 12 варіантами приспіву. Пам'ятаю він уже записав руки над клавішами, та наразі зупинився і сказав: «А знаєш, перший варіант уже прижився. Недавно стрічаю знайомого, а він мене вітає так: «А, це ти, «не задумиш, не убуєш!». І тут мені пригадалася рядки Маяковського: «Есть еще хорошие буквы: ер, ша, ша». Приспів зазвучав тим, що й раніше.

А потім пісня відправилася в Прагу і там рішенням міжнародного журі була визнана кращою піснею фестивалю. А не через рік я дізнався, що на конгресі

Всесвітньої федерації демократичної молоді було вирішено зробити «Марш» гімном ВФДМ. Так з маршу пісня стала Гімном.

Мені довелося бувати на багатьох міжнародних фестивалях молоді. Запам'ятався третій, берлінський. Якимсь словами передати мої почуття, коли після закінчення мітингу на площі Маркса — Енгельса всі присутні там люди заспівали гімн. Одночасно всіма мовами співали мільйон чоловіків! Кажуть, пісню співають мільйони, — ось я й почув це на власні вуха.

Я був на трибуні поряд з нашим послом у Берліні, котрий розхвилювавшись постійно повторював тим, хто стояли поряд, показуючи на мене: це він написав. Та пісня вже була не моя. Коли я спустився з трибуни, кінорежисер Іван Пир'єв, який пробігав мимо, відіхнув мене і крикнув: «Не заважай, хіба не бачиш, що фільм знімаємо!».

Відтоді минуло багато років. Учасники Празького і Берлінського фестивалів стали дорослими. І мені приємно усвідомлювати, що Гімн

демократичної молоді досі живий і працює. Якщо десь зустрічаються молоді люди різних національностей, з різними кольорами шкіри, то варто їм заспівати будь-який рядок гімну і одразу ж стає ясно — вони єдиномисльці.

Мені приємно також усвідомлювати, що гімн люблять і пам'ятають батьки сьогоднішньої молоді. Пам'ятають, як на ювілей Анатолія Новикова, який відзначався у Колонному залі Будинку Спілок, його заспівали люди різного віку.

Павло Веруда в червні 1962 року говорив з цього приводу: «Я був свідком народження Гімну молоді на фестивалі в Празі. Я особисто знайомий з поетом, що зберіг секрет молодості, і було зрозуміло, чого саме він дав пісню, яка так сильно зворушила молодість. Це пісня молодих — пісня юних сердець, романтичних душ. За ці роки мені доводилося чути пісню в різних місцях — пісню, яка надбавала все нової і нової сили, віби її звуки були прелеми юності».

(АПН).

КА-НІ-КУ-ЛІ!

Ти і твій час

Почалися осінні канікули — перші канікули нового навчального року. Після напруженого навчання та громадської праці у школі навіть трохи розгублюєшся — майже тиждень віддаєшся улюбленим справам: спортивним іграм, зустрічам з друзями, туристичним подорожам, і, звичайно, чарівному світу книг.

Багато читачів приймає обласна бібліотека для школярів та юнацтва імені Бойченка. Чимало роблять її працівники, щоб молоді міста мали змогу цікаво відпочити й пізнати більше корисного. Розроблено програму заходів для школярів на час канікул. Огляд виставок та експозицій, усні журнали, бесіди, диспути, вечори, зустрічі з цікавими людьми, перегляд кінострічок, — всі зможуть знайти справу до душі, за власним смаком.

Актуальне питання нашого часу — науково-технічний прогрес. У школах запроваджено новий курс «Основи інформатики та обчислювальної техніки». Спеціально для учнів цього курсу, а також для всіх інших, хто цікавиться технікою, влаштовано виставку «КІРС — організатор і керівник руху за науково-технічний прогрес», «Молодь і науково-технічна творчість», «Кіровоградські комплексні науково-технічні програми». Четвертого листопада було проведено день інформації саме з цих питань.

До уваги планувальників музики, історії, літератури була музична година «Революція в мистецтві». Працює озвучена книжкова виставка «Ленін. Жовтень. Молодь».

О. САНЖАРА,
учениця 10-А класу
СШ № 19,
м. Кіровоград.

ЧИСТОГО НЕБА!

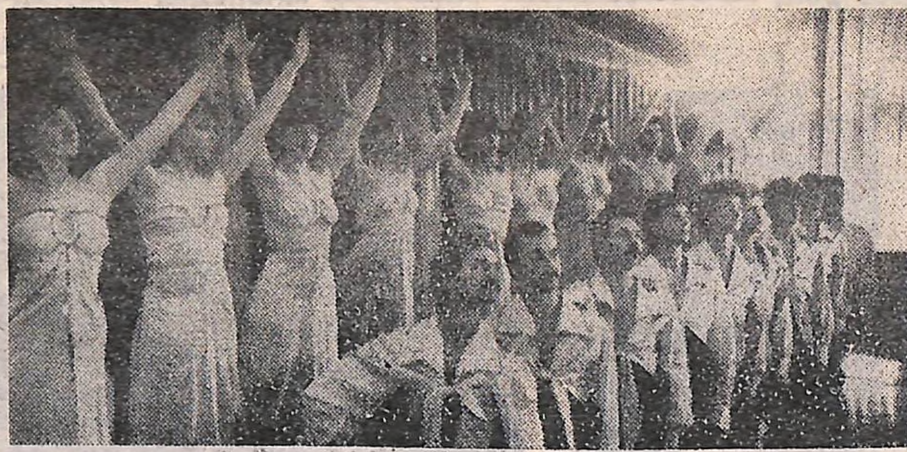
Синьо-золотим ставав завжди зал будинку культури «Авіатор», коли його заповнювали хлопці у формі курсантів Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації. А того вечора «золота» помітно побільшало: хто ще вчора мав тенденцію букву «К» на погонах, нашіли на них широкі лички і востаннє прийшли до свого клубу одержати дипломи інженерів-пілотів.

Знайомі стіни, знайома

сцена, знайомі обличчя. Навіть слова звучать незвичні — прощання. Секретар міськомкому партії А. О. Кошелева, Герой Радянського Союзу льотчик-космонавт В. О. Ляхов, начальник училища М. П. Нікулін, викладачі, інструктори бажали випускникам швидкої дороги і чистого неба.

Таким — чистим і бездонним — було воно на ступіню ранку, коли все училище виплинувало на аеродромі, де відбулася церемонія вручення випускникам пілотських свідоцтв. Грімів оркестр, сліпучо сяяли на сонці «АН-24» і «АН-26», тепер на все життя свої...

Наш кор.

У грудні цього року ансамбль бального танцю «Конвалія», що при Кіровоградському заводі радіоапаратури, виповнюється 15 років. Ніжна наїтка весни
Фото В. ГРИВА.

НАЕДИНЕ СО ВСЕМИ

Стихи А. ПОПЕРЕЧНОГО
Музыка В. ШАННСКОГО

В один із днів весняних,
Тех днів, що не забуть,
Наєдине со всіми,
Хотел би я полюбити,
Наєдине со всіми,
Хотел би я полюбити.

ПРИПЕВ:

Живи, Земля! Живи, Земля!
І ви полюбте, люди,
Второй Землі, второй Землі,
Второй Землі не будаті.
Із тисячі планет —
Такої зеленої неті!
Із тисячі планет —
Такої любовної неті!

Опинув взором Землю,
Гляну в судноб екран —
Наєдине со всіми,
Каж с болію прошлых ран,
Наєдине со всіми,
Каж с болію прошлых ран.

ПРИПЕВ:

Мир іде тепла і свята...
І щастя і друзів,
Наєдине со всіми,
Скажіть: живи, Земля!
Наєдине со всіми,
Скажіть: живи, Земля!

ПРИПЕВ:

Щонеділі о пів на другу

З Елеонорою Беляєвою я познайомилася під час XI Всесоюзного фестивалю телефільмів у Києві. Вона була членом жорі музичних фільмів і звичайно ж, напружена атмосфера фестивалю заважала зосередженню спілкуванню. Крім того, завжди прекрасний осінній Київ. І весь вільний час Елеонора Валеріанівна проводила на київських вулицях.

БЕЛЯЄВА: — Я була в Києві в різний час і навіть не можу сказати, в яку пору року це місце мені найбільше подобається.

КОР.: — Елеоноро Валеріанівно, а звідки ви родом? Москвичка?

БЕЛЯЄВА: — Ні, я воронезька. Із звичайної, далекої від мистецтва сім'ї. Мене часто питають: «Як ви стали ведучою «Музичного кіоску»? Журналісти чомусь не сумніваються, що все моє життя пов'язане з музикою. Дивуються, коли я говорю, що вросла не в Москву, що музику вчилася в нашій сім'ї першою. Мій батько, людина добра, щира, мріяв, щоб діти вросли інтелектуальними, грамотними. Мої контакти з музикою почалися у Воронезькій музичній школі, а закінчилися, тобто продовжуються «Музичним кіоском». Вести цю передачу я почала

Автомат
для читачів
МОЛОДОГО
КОМУНАРА

зовсім випадково. В нашому житті взагалі випадок часто дуже багато важить. Одного разу мені довірили вести «Музичний кіоск». Тепер він — моя дорога справа.

«Музичний кіоск» сьогодні одна з найпопулярніших передач Центрального телебачення. Щонеділі о пів на другу звучить його позивка, і на наших голубих екранах з'являється привітна жінка. Всього півгодини триває передача, але за ці півгодини глядач встигає дізнатися так багато! Передача «Музичний кіоск» виховує в нас почуття прекрасного. Який великий і дивовижний світ нас оточує, тож слухайте його, вибирайте серцем все те, що дарує вам життя — з широким

вам кожного разу, звичайно, в різних смислових контекстах, звертається до телеглядачів Елеонора Беляєва.

БЕЛЯЄВА: — Коли думаю про своє життя, я з вдячністю згадую людей, з якими зводила долю. Багато хороших людей зустрічала і зустрічаю я в житті. Я вдячна своєму батьку, який відкрив для мене чарівний світ музики.

КОР.: — Елеоноро Валеріанівно, саме про музику мені й хочеться поговорити. Я представляю молодіжну газету. До редакції звертається молодь з різними питаннями, есеї, релігійні питання і такі, хто дуже серйозно ставиться до музики, любить класику, розуміється в ній,

але часом у нас просять надрукувати якийсь черговий шлягер, ну, ще розповіді про популярний ВІА... На симфонічні концерти молоді не дуже поспішає, обмежуються «музикою побуту», як назвав її Муслім Магомаєв. А ця музика, будемо відверті, далеко не завжди має виховний характер.

БЕЛЯЄВА: — У кожного часу свої пісні, як відомо. Але я розумію ваше занепокоєння. І мене турбує поверховий смак деякої частини нашої молоді. Біда в тому, гадаю, що в дитинстві їй не прищепили інтерес до серйозної музики. А все починається з дитинства. Сьогодні мова йде вже не про матеріальний добробут сім'ї, а

про моральний клімат. Виховати гармонійно розвинутою особистість можна тільки розкривши перед нею великий і багатобарвний світ прекрасного. І тому вважаю, що основну відповідальність за це несуть батьки. Це пайголова іна справа на землі — ростити дітей. Ну, а щодо музики... Музику можна любити різну. Нічого страшного, якщо комусь подобається «Юнона» і «Авось», а не «Паяці» Леонкавалло, концерт ВІА «Апельсини», скажімо, а не перший концерт Чайковського у виконанні всеславно симфонічного оркестру ЦТ і ВР.

КОР.: — А вам особисто що подобається більше? **БЕЛЯЄВА:** (посміхаючись) — Мені як ведучій «Музичного кіоску» не можна публічно вказувати свої симпатії. Тож дозволяю на це питання не відповідати.

КОР.: — Елеоноро Валеріанівно, і ще одне питання, суто жіноче. Як вам вдається зберігати молодість?

БЕЛЯЄВА: — Ой, не вдається! Звичайно, намагаюсь. Професія зобов'язує. Можу відкрити «секрет», відомий усьому світу: велика сила — спорт. Аеробіка, біг, трохи часу перед lusterkom — і піти до страшиного. Але, звичайно, до віку треба ставитися мудро.

Бесіду вела В. ЛЕВОЧКО.

Спорт

Тренер приймає вітання

Багато висококласних спортсменів виховав заслужений тренер РРФСР Едуард Іосипович Нечай. Вони входили в число призерів на республіканських і всесоюзних змаганнях зі спортивної гімнастики, захищали Кіровоградщини на тактичних турнірах. Наприклад, вихованка Е. Нечая Олеся Дудник здобула перемогу на I республіканських юнацьких спортивних іграх з багатоборства. До п'ятірки найсильніших увійшла Наталя Лосева на міжвідомчому чемпіонаті УРСР.

Старший тренер області та обласної ДСТ «Динамо» з спортивної гімнастики Е. Нечай серед переможців переджовтневого соціалістичного змагання. Його портрет — на обласній Дошці пошани.

Тренер приймає привітання. Перші — від юних гімнастів ДЮСШ обласного спорткомітету, де він працює.

ФУТ

Внесок «Зірки»

Закінчилися календарні матчі чемпіонату країни з футболу серед команд другої ліги. Кіровоградська «Зірка» набрала 42 очка (17 виграв, 8 нічиїх, 15 програв, різниця забитих і пропущених м'ячів — 56-60) посіла десяте місце в турнірній таблиці.

І ось іще два поєдинки на стадіоні спортклубу «Зірка». Наші земляки приймали дві команди з Молдавії — тираспольський «Автомобіліст» та «Зоря» з м. Бельці. Ці тогариски матчі закінчилися перемогами кіровоградських футболістів — 4:3 та 3:1. Збір від них спортсмени передають у Радянський фонд миру.

КЛИЧЕ
СПАРТАКІАДА

Дві медалі

лідерів

Повнілися копилка збірної області на IX Спартакіаді УРСР. На цей раз вагомий внесок зробили дзюдоїсти. Срібну нагороду отримав Володимир Долгих, бронзову — Сергій Петров. До десятки найкращих увійшли також їхні товариші по команді В. Трубин та В. Паргамон.

Набравши 77,5 очка, вихованці старшого тренера збірної області з бортовби дзюдо В. Довженка командою зайняли дев'яте місце в республіці.

(Наступний номер «Молодого комунара» вийде 11 листопада ц. р.)

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке

БН 01365.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друку. ар.

Індекс 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-40-87; відділу робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-43-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorii — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 592, Тираж 57 400.

Газета виходить у п'яторок, четвер і суботу.

Друкарня імені М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.